

[Aksel Møller.]

det spørgsmål: Hvorfor er egentlig det konservative parti gået med til forliget? Og det ærede medlem hr. Edvard Sørensen strejfede det samme i nogle bemærkninger for et øjeblik siden. Må jeg have lov til at sige til dem begge, at det, der er det mest magtpåliggende for mig i denne debat, er at få fastslået, at forliget ikke kan opfattes som nogen endelig afgørelse af det pengepolitiske mellemværende. Pengepolitikken er nemlig underkastet en udvikling, der bestandig er i gang. Dette kræver i hver eneste fase et nyt initiativ, og det, der er sket med forliget på dette område, er — og det er den væsentligste årsag til, at vi har medvirket til det —, at den høje regering erklærede sig villig til at optage et statslån, det vil sige, at den høje regering opgav den stejle modstand, den hidindtil havde vist overfor muligheden af at begrænse likviditeten ved at optage et statslån. Det var et vigtigt, ja, et afgørende moment. Men dernæst vil jeg gerne have lov til at understrege, at det jo rent faktisk lå således, at vi skulle have en skattelov, og rent faktisk lå således, at der var enighed om, at rabatmærkeordningen skulle væk, og at dens bortfald skulle afspejle sig i skattelovgivningen. Vel kan man ikke sige, at det ved første behandling var aldeles givet, at det skulle ende med børnetilskud, men det var givet, at man kredsede om tanken om skatteletelse fra flere sider — vi for vort vedkommende også om børnetilskud —, og derfor var det naturligt for os at gå med i forhandling om udskrivningsloven, som bygger på den tankegang, vi siden 1948 gentagne gange ved behandlingen af disse love har fremsat i det høje ting. Deri er der ikke noget underligt. Men der ville være noget underligt og forkert i, hvis vi sagde, at med det forlig, her er indgået, var der skabt en orden, en plan for den nærmeste tids udvikling, som regeringens parti og oppositionen var enige om. Det er der ikke, og derfor stillede jeg den højtærede finansminister en lang række spørgsmål om, hvilken politik regeringen havde for den kommende tid — spørgsmål af samme karakter som dem, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen stillede, spørgsmål om, på hvilken måde man ville begrænse det voksende underskud på betalingsbalancen. Det var det væsentligste af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens spørgsmål, og det var et afgørende spørgsmål for mig. Jeg er ikke efter det svar, den højtærede finansminister har givet, overbevist om, at regeringen er i besiddelse af

en politik. Jeg spurgte ham: Hvilke andre midler end dem, det konservative folkeparti peger på, har den høje regering til disposition i arbejdet for at bringe betalingsunderskuddet ned, i alt fald så langt ned, at der er udsigt til, at vi ikke, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, i en tid, hvor vi i mange henseender har medvind, skal til at bruge af vore sparsomme valutareserver?

Den højtærede finansminister løftede ikke en flig af dækket over de muligheder, som er til hans disposition, idet han simpelthen henviste til, at i dette øjeblik mente han, at vi havde nogenlunde fast grund under fødderne, eller at vi i alt fald havde nogenlunde sikkerhed — jeg tror, det var udtrykket sikkerhed, den højtærede finansminister brugte — for den nærmeste udvikling. Dertil vil jeg gerne sige, at efter min opfattelse står vi netop i dette øjeblik på uhyre vakkende grund. Såvidt jeg kan se, er vore betalingsforhold til England på grund af den senere tids handelspolitiske udvikling og den prisklemme, vi er inde i, af en sådan karakter, at det i høj grad må vække ængstelse hos regeringen, i alt fald hos den højtærede handelsminister og dermed formentlig også hos den højtærede finansminister. Jeg tror, at det ville være helt forkert, hvis man sagde, at vi netop for tiden eller bare i den nærmeste fremtid med nogenlunde sikkerhed kunne regne med, at det, som her er skabt, er tilstrækkeligt. Jeg tror ikke på, at det er tilstrækkeligt.

Der er een ting, jeg kunne ønske det danske folk, ganske uanset hvordan kommunevalgene er faldet ud. Jeg kunne ønske, at det danske folk fik en rigsdag, der ikke bestandig levede i den situation at være, om jeg så må sige, på vej ud til valg. Den høje regering vil, når den engang skal forsvare sine ugeringer overfor historien — og det er jo også det eneste, man skal forsvare sig for; for gerningerne er det ikke nødvendigt —, med en vis ret, ja med megen ret, kunne pege på, hvilken vanskelighed den har haft derved, at vi bestandig har været i politiske kriser. Hvis vi skal blive ved med at være i politiske kriser, vil situationen være den, at vore muligheder for at virke stadig vil være begrænsede, og derfor er det min opfattelse, at mit parti så ret, da det i efteråret ønskede et folketingsvalg, og det er min opfattelse, at som den økonomiske udvikling har formet sig, er vi i øjeblikket i en situation, hvor den handlelygtighed, der kræves, åbenbart ikke udvises. Den høje regering har med de beskudne forslag og beskudne indrømmelser,